

Arrest

nr. 121 817 van 28 maart 2014
in de zaak X

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVDE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 2 december 2013 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 6 november 2013.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 5 december 2013 met refertenummer X

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 18 februari 2014 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 14 maart 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. DIGNEF.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat K. BORMANS loco advocaat M. SAMPERMANS en van attaché L. VANDERVOORT, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart een Afghaans staatsburger te zijn afkomstig uit het district Imam Saheb van de provincie Kunduz. U verklaart uw gehele leven in uw dorp, Bayka, gewoond te hebben met uw ouders, uw twee zussen en uw twee broers. U ging er naar school tot het 7de leerjaar. Uw problemen begonnen naar aanleiding van een aanslag op politieagenten in de ramadan maand 1388 (21 augustus tot 19 september 2009). Acht politieagenten waaronder uw twee neven lieten daarbij het leven. U stapte na deze aanslag naar de politie en getuigde over de plegers van de aanslag, die u had herkend als Mawlawi Nabi en Qari Abdul Hodoud. Vervolgens werd u bedreigd door twee voornoemde personen

en vertelde uw nicht u, die woonachtig was in de regio waar Mawlawi Nabi vandaan was, dat uw leven en dat van uw familie in gevaar was. Een tijd later werd u thuis aangevallen. Uw vader werd hierbij vermoord en u werd gewond naar het ziekenhuis gebracht. Uw oom en uw moeder organiseerden tijdens uw verblijf in het ziekenhuis de vlucht van u en uw gezin uit Afghanistan. In april 2010 vertrok u samen met uw familie. Uw familie werd echter gerepatrieerd naar Afghanistan vanuit Turkije. U weet niet waar zij thans verblijven. U kwam op 11 juli 2011 in België aan en op 12 juli 2011 vroeg u asiel aan.

Ter ondersteuning van uw asielrelaas legt u de volgende documenten neer: een attest van een huisarts in België betreffende uw verwondingen aan uw linker bovenarm en uw linker bovenbeen en twee foto's van de desbetreffende letsels aan bovenbeen en bovenarm.

B. Motivering

Volgens uw verklaringen verliet u uw land van herkomst wegens problemen met de taliban. Na grondig onderzoek van de door u aangehaalde feiten en alle elementen aanwezig in het administratieve dossier dient er echter te worden vastgesteld dat u niet aannemelijk heeft gemaakt dat er in uw hoofde sprake zou zijn van een gegronde vrees voor vervolging zoals voorzien in de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) of b) van de Vreemdelingenwet. Na uw verklaringen voor het Commissariaat-generaal kan er immers geen geloof gehecht worden aan uw beweringen over de problemen die de aanleiding waren tot uw vlucht uit Afghanistan.

Vooreerst dient er op te worden gewezen dat u onjuiste verklaringen aflegt over uw leeftijd. Op de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) gaf u 21 juni 1994 als geboortedatum op. Een leeftijdsonderzoek uitgevoerd op 13 juli 2011 wijst echter uit dat u op het moment van uw asielaanvraag meerderjarig was. Meer bepaald werd geconcludeerd dat u op 13 juli 2011 minstens 21,3 jaar was en uw werkelijke leeftijd waarschijnlijk nog hoger ligt. Bovenstaand vastgesteld leeftijdsverschil wijst er op dat u door het aannemen van een jongere leeftijd het de Belgische asielinstanties wilt bemoeilijken een duidelijk zicht te krijgen op uw werkelijke nood aan bescherming en zet de algemene geloofwaardigheid van uw relaas reeds danig op de helling.

Verder zijn uw verklaringen over de gebeurtenissen die leidden tot uw vertrek niet geloofwaardig. Vooreerst verschillen uw verklaringen op de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) met uw verklaringen voor het CGVS. Zo had u het bij de invulling van de vragenlijst van het CGVS op de DVZ over een enkele neef, Noorullah, die werd vermoord bij de aanslag waardoor u bent moeten vluchten (DVZ, CGVS vragenlijst, p. 3). Op het CGVS zegt u dan weer dat twee van uw neven werden vermoord bij deze aanslag: Noorullah en Faizullah (CGVS, p. 10). Op de DVZ verklaart u dat u getuige was van deze aanslag en dat u zelf naar het politiekantoor ging om de daders te verklikken. Op het CGVS echter zegt u dat het u en uw neef waren die de aanslag zagen gebeuren en dat jullie samen naar de politie gingen (CGVS, p. 9). Later vertelt u zelfs dat het eigenlijk uw neef was die twee van de daders kon identificeren (CGVS, p. 13). Dat u tijdens uw eerste interview op de DVZ niets vertelt over uw neef, wiens aandeel schijnbaar van grote tel was bij uw vervolgingsverhaal, strekt tot verwondering. Op de DVZ vertelt u tot slot ook dat u de namen van "alle daders" doorgaf aan de politie en dat de politie "alle daders" oppakte en opsloot. Sommigen zouden zich vervolgens vrijgekocht hebben (DVZ, CGVS-vragenlijst, p. 3) Op het CGVS zegt u echter dat u slechts twee namen doorgaf en dat enkel één iemand, Mawlawi Nabi, effectief werd opgepakt (CGVS, p. 15). Dergelijke discrepanties tussen uw twee verklaringen ondermijnen reeds de geloofwaardigheid van uw verhaal.

Ook over het feit of u de bewuste aanslag al dan niet zag gebeuren, legde u incoherente verklaringen af. Zo liet u in de vragenlijst van het CGVS optekenen dat u de bewuste aanslag hebt zien gebeuren (DVZ, CGVS-vragenlijst, p. 3). Ook op het CGVS verklaarde u aanvankelijk dat u de politie informeerde dat u de aanslag waarbij uw neven het leven lieten, zag gebeuren (CGVS, p. 9). Wanneer op deze aanslag echter wordt doorgevraagd zegt u dan weer dat u het niet zag gebeuren maar dat u twee gemaskerde talibs zag passeren toen u op weg naar huis was van het veld en dat u aannam dat zij iets met de aanslag te maken hadden (CGVS, p. 11).

Verder duiken in uw relaas de volgende onwaarschijnlijkheden op. U zegt dat u de daders van de aanslag kon identificeren omdat u ze tegenkwam toen zij terugkwamen van de aanslag. Zij waren gemaskerd en het was na zonsondergang, maar zij zouden u een halt hebben toegeroepen en vervolgens hebben aangemaand aan niemand iets te zeggen over deze ontmoeting (CGVS, p. 14). Het is echter onwaarschijnlijk dat twee gemaskerde daders van een aanslag u 's nachts op een veldweg zouden aanspreken om u vervolgens te zeggen dat u aan niemand mag zeggen dat u ze heeft gezien (CGVS, p. 13). Deze gang van zaken is des te vreemder gezien de daders, zoals u zelf zegt, zich enkel door hun stem verklikten (CGVS, p. 13). Dat ze dus naar u toe gingen, zich hierbij verradend met hun stem, is een bedenkelijke voorstelling van de feiten.

Verder kan men zich afvragen waarom u en uw neef deze talibs zouden aangeven bij de autoriteiten gelet op de hieraan verbonden risico's. U stelt immers dat minstens één van hen uw neef

kende en ze jullie waarschuwden aan niemand iets te zeggen over hun aanwezigheid die avond (CGVS, p. 14). Bovendien blijkt uit uw verklaringen dat de taliban contacten heeft bij de politie (CGVS, p. 11), dat ze met velen zijn in uw regio en dat de meeste Pashtoenen in uw regio banden hebben met de groepering (CGVS, p. 15-17). Ze konden dan ook heel gemakkelijk achterhalen dat u en uw neef hen verklikten. Uw neef zou daarom ook kort na jullie bezoek aan de politie met zijn hele familie de regio verlaten hebben (CGVS, p. 16). Dat u en uw neef jullie leven en dat van jullie families zomaar overhoop zouden gooien door uit eigen beweging naar de politie te stappen, is gezien de omstandigheden hoogst twijfelachtig.

Ten slotte blijkt uit informatie waarover het CGVS beschikt en dat werd toegevoegd aan uw dossier dat een van de daders wiens naam u vermeldde, Qari Abdul Wodoud, inderdaad bekend staat als talibancommandant van het district Imam Saheb. Hij werd echter door de internationale troepenmacht rond 1 augustus 2009 in detentie geplaatst, zo blijkt uit diezelfde bronnen. U echter zegt dat de aanslag op de politieagenten in augustus - september 2009 gebeurde (CGVS, p. 12). Vooreerst is het vreemd dat Qari Abdul Wodoud zich vrijelijk zou kunnen bewegen en zelfs een aanslag kan plegen terwijl hij volgens andere bronnen rond 1 augustus 2009 door de internationale troepenmacht werd opgepakt. Ten tweede, zo u zich zou vergissen betreffende de datum van de aanslag, is het vreemd dat u zegt niet te weten of deze persoon werd opgepakt toen u nog in Afghanistan verbleef of niet (CGVS, p. 15 en p. 18).

Uit dit alles dient te worden besloten dat aan uw vluchtmotieven geen geloof kan worden gehecht, zodat u ter zake noch de vluchtelingenstatus noch de subsidiaire beschermingsstatus zoals gedefinieerd in artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet kan worden toegekend.

Daarnaast kan een Afghaanse asielzoeker ook een subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomende geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. Asielzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voorzover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat.

Het Commissariaat-generaal benadrukt dat uit artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet volgt dat er geen behoefte aan bescherming is indien er in een deel van het land van herkomst geen gegronde vrees voor vervolging of geen reëel risico op ernstige schade bestaat, en indien van de asielzoeker redelijkerwijze kan worden verwacht dat hij in dat deel van het land blijft. Hierbij geldt als voorwaarde dat de asielzoeker op een veilige en wettige manier kan reizen naar en zich toegang kan verschaffen tot dat deel van het land. In casu is het Commissariaat-generaal is van oordeel dat u zich aan de bedreiging van uw leven of persoon als gevolg van de veiligheidssituatie in uw regio van herkomst kan onttrekken door zich in de hoofdstad Kabul te vestigen, waar u over een veilig en redelijk vestigingsalternatief beschikt.

Uit de actuele en objectieve informatie waarover het CGVS beschikt, blijkt dat de stad Kabul via haar internationale luchthaven op een veilige manier toegankelijk is.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt het rapport "UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan" van 6 augustus 2013 in rekening genomen. Het rapport geeft aan dat het aantal burgerslachtoffers op het gehele Afghaanse grondgebied sinds de tweede helft van 2012 gestegen is. Verder wordt vastgesteld dat het aantal veiligheidsincidenten van 2011 tot 2012 weliswaar gedaald is, maar dat er sinds begin 2013 sprake is van een stijging in het aantal incidenten veroorzaakt door AGE's. Daartegenover bevestigt het rapport nog steeds het bestaan van regionale verschillen in de veiligheidssituatie in Afghanistan, en maakt melding van een uitbreiding van het conflict naar het noorden van het land. Nergens in deze UNHCR richtlijnen wordt evenwel geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afghaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijk karakter van het conflict in Afghanistan, dienen de asielaanvragen van Afghanen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan.

UNHCR wijst er op dat asielzoekers afkomstig uit "conflict-affected areas" nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstig en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. UNHCR adviseert dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de gebieden waar er sprake is van een actief conflict volgende objectieve elementen in ogenschouw genomen worden om te bepalen of er sprake van veralgemeend,

willekeurig geweld: (i) het aantal burgers die het slachtoffer zijn van willekeurig geweld, waaronder bomaanslagen, luchtaanvallen en zelfmoordaanslagen; (ii) het aantal conflict gerelateerde incidenten; en (iii) het aantal personen die omwille van het conflict ontheemd werden. UNHCR benadrukt dat het aantal burgerslachtoffers en het aantal veiligheidsincidenten belangrijke indicatoren zijn voor het bepalen van de intensiteit van het voortdurend conflict in Afghanistan. In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien dat de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen.

Uit de analyse van de veiligheidssituatie door UNHCR blijkt weliswaar dat de veiligheidssituatie in Afghanistan sinds begin 2013 verslechterd is, doch anderzijds blijkt dat het geweldsniveau en de impact van het conflict nog steeds regionaal erg verschillend is. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Afghanistan. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Afghanistan, dient in casu de veiligheidssituatie in de stad Kabul te worden beoordeeld.

Uit een analyse van de veiligheidssituatie door CEDOCA blijkt dat er in de hoofdstad Kabul complexe zelfmoordaanslagen voorkomen, doch geen "open combat" gevoerd wordt. Naast deze zelfmoordaanslagen is de veiligheid in Kabul betrekkelijk goed. De stad is stevig in handen van de regering. De stad kende in de onderzochte periode gemiddeld minder dan twee aanslagen per maand.

Al deze aanslagen kaderen binnen het patroon dat zich de laatste jaren gevestigd heeft in de stad Kabul, met name complexe aanslagen die gericht zijn tegen "high profile" doelwitten waarbij de internationale aanwezigheid en Afgaanse autoriteiten worden geviséerd. Hoewel de aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijke "collateral damage" onder burgers, is het duidelijk dat Afgaanse burgers geen doelwit zijn voor de opstandelingen in Kabul. Daar het geweld voor het overgrote deel gericht is op overheidsgebouwen, gebouwen van de Afgaanse veiligheidsdiensten en plaatsen met een internationale diplomatieke, militaire, humanitaire, supranationale of andere aanwezigheid, ligt het aantal burgerslachtoffers in Kabul bijzonder laag. De impact van de hierboven beschreven aanslagen is verder niet van dien aard dat het inwoners van (een bepaald deel van) de stad dwingt hun woonplaats te verlaten. Het geweld in de hoofdstad Kabul is niet aanhoudend en eerder gelokaliseerd van aard; de impact ervan op het leven van de gewone Afgaanse burger is eerder beperkt.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in de hoofdstad Kabul actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in de hoofdstad Kabul aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, § 2, c van de Vreemdelingenwet.

De UNHCR Eligibility Guidelines van 6 augustus 2013 doen geen afbreuk aan de conclusie van het Commissariaat-generaal, die werd gemaakt na een analyse en afweging van alle elementen in de beschikbare landeninformatie. In het rapport wordt enkel vermeld dat er in de stad Kabul nog steeds "high-profile attacks" plaatsvinden, alsook dat er complexe aanslagen gepleegd worden op specifieke doelwitten. U bracht bovendien geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

Derhalve dient nog onderzocht te worden of u over een redelijk intern vestigingsalternatief beschikt in de stad Kabul. Hierbij dient opgemerkt te worden dat uit de UNHCR Eligibility Guidelines van 6 augustus 2013 blijkt dat een intern vluchterternatief over het algemeen redelijk is wanneer er bescherming wordt geboden door familie, de gemeenschap of de clan of stam in de beoogde regio van vestiging. UNHCR aanvaardt daarentegen dat alleenstaande mannen en getrouwde koppels in bepaalde omstandigheden zonder ondersteuning van hun familie of hun gemeenschap kunnen leven in stedelijke of semi-stedelijke gebieden die onder de controle van de regering vallen en waar de nodige infrastructuur beschikbaar is om te kunnen voorzien in de elementaire levensbehoeften. Rekening houdend met uw persoonlijke omstandigheden kan van u redelijkerwijs verwacht worden dat u zich in de hoofdstad Kabul vestigt.

Immers, uit uw verklaringen blijkt dat u een alleenstaande, gezonde jonge man bent die over voldoende ondernemingszin en initiatief beschikt om een reis van Afghanistan tot België te ondernemen. U spreekt Dari, Pasjtoens en een beetje Oezbeeks (CGVS, p. 4) en genoot volgens uw verklaringen 7 jaar scholing in Afghanistan (CGVS, p. 3). Bovendien blijkt uit uw verklaringen dat uw vader welgesteld was en zijn gezin goed kon onderhouden. Hij bezat immers 30 jerib (6 hectare) landbouwgrond en

een voedingswinkel (CGVS, p. 3-4). Daar geen geloof kan gehecht worden aan uw beweerde problemen met de taliban kan bovendien evenmin geloof gehecht worden aan de moord op uw vader door de taliban, noch aan uw bewering als zou uw hele familie het land ontvlucht zijn en hiervoor de helft van jullie landbouwgronden hebben verkocht (CGVS, p. 6). Bovendien komt hierdoor ook uw bewering als zou uw familie vervolgens gerepatriëerd zijn naar Afghanistan maar ze opnieuw vertrokken en u sindsdien elk contact met hen verloor (CGVS, p. 9 en 18), op de helling te staan. Tot slot dient vastgesteld te worden dat u voorhiel uw land op 15-jarige leeftijd te hebben verlaten terwijl u in werkelijkheid reeds volwassen was (zie supra). Dit alles brengt met zich mee dat u de Belgische asielinstanties geen zicht biedt op uw werkelijke scholingsgraad, uw eventueel arbeidsverleden en het werkelijk familiaal en financieel netwerk waarop u in Afghanistan kan steunen, waardoor het vermoeden ontstaat dat uw situatie beter is dan u wil laten uitschijnen.

Er mag dan ook worden aangenomen dat u, die voldoende zelfstandig en initiatiefrijk genoeg bent om naar Europa te reizen en zich in een vreemde gemeenschap te vestigen, bij terugkeer naar het land waarvan u de nationaliteit bezit, in staat bent om buiten uw regio van herkomst in uw levensonderhoud te voorzien.

Gelet op bovenstaande vaststellingen stelt het Commissariaat-generaal vast dat, daargelaten de huidige situatie in uw regio van herkomst, u in de stad Kabul over een veilig en redelijk intern vluchtalternatief beschikt in de zin van artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet. U toont geenszins het tegendeel aan.

De door u neergelegde documenten kunnen bovenstaande vaststellingen niet wijzigen. Het door u neergelegde medische attest en de twee foto's betreffende uw verwondingen aan linker bovenarm en linker bovenbeen geven immers geen uitsluitsel over de concrete oorzaak en omstandigheden waarin de betrokken letsels opgelopen werden.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoeker haalt in een enig middel de schending aan van artikel 3 EVRM, artikel 10 van het EG-Verdrag en het zorgvuldigheidsbeginsel.

2.2. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen oefent inzake beslissingen van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, met uitzondering van de gevallen zoals opgenomen in artikel 39/2 van de vreemdelingenwet, een bevoegdheid uit van volheid van rechtsmacht. Dit houdt in dat hij het geschil in zijn geheel uitsluitend op basis van het rechtsplegingsdossier en toelaatbare nieuwe gegevens aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter in laatste aanleg uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, 95). De devolutieve kracht van het beroep verplicht, noch verbiedt de Raad de weigeringsmotieven van de voor hem bestreden beslissing over te nemen of te verwerpen. Hij dient enkel een beslissing te nemen die op afdoende wijze gemotiveerd is en aangeeft waarom in hoofde van een asielaanvrager al dan niet vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen of een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet in aanmerking moet worden genomen.

2.3. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. De verzoekende partij dient door een coherent relaas en kennis van voor haar relaas relevante elementen de waarachtigheid ervan aannemelijk te maken. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124). De ongeloofwaardigheid van

een asielrelaas kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als voldaan is aan de voorwaarden gesteld door artikel 48/6 van de vreemdelingenwet.

2.4. De Raad kan op basis van verzoekers verklaringen geen geloof hechten aan zijn asielrelaas.

Zo had verzoeker het op de Dienst Vreemdelingenzaken over een enkele neef, Noorullah, die werd vermoord bij de aanslag waardoor hij is moeten vluchten (stuk 18, vragenlijst, p. 3), terwijl hij op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen verklaart dat twee van zijn neven werden vermoord bij deze aanslag: Noorullah en Faizullah (stuk 6, gehoorverslag, p. 9, 10). Op de Dienst Vreemdelingenzaken verklaarde verzoeker dat hij getuige was van deze aanslag en dat hij zelf naar het politiekantoor ging om de daders te verklikken, terwijl hij op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen echter zegt dat zijn neef en hijzelf de aanslag zagen gebeuren en dat zij samen naar de politie zijn geweest (stuk 6, gehoorverslag, p. 9). Later stelt verzoeker zelfs dat het eigenlijk zijn neef was die twee van de daders kon identificeren (stuk 6, gehoorverslag, p. 13). Ook over het feit of verzoeker de bewuste aanslag al dan niet zag gebeuren, legt hij incoherente verklaringen af. Zo stelde verzoeker op de Dienst Vreemdelingenzaken dat hij de bewuste aanslag heeft zien gebeuren (stuk 18, vragenlijst, p. 3), terwijl hij op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen aanvankelijk verklaarde dat hij naar de politie ging en daar verklaarde dat hij de aanslag waarbij zijn neven omkwamen, zag gebeuren (stuk 6, gehoorverslag, p. 9) om later tijdens het gehoor te verklaren dat hij het niet zag gebeuren maar dat hij twee gemaskerde talibs zag passeren toen hij op weg naar huis was van het veld en dat hij aannam dat zij iets met de aanslag te maken hadden (stuk 6, gehoorverslag, p. 11). De Raad stelt vast dat verzoeker eveneens verklaarde dat hij de daders van de aanslag kon identificeren omdat hij ze tegenkwam toen zij terugkwamen van de aanslag. Zij waren gemaskerd en het was na zonsondergang, maar zij zouden verzoeker een halt hebben toegeroepen en vervolgens hebben aangemaand aan niemand iets te zeggen over deze ontmoeting (stuk 6, gehoorverslag, p. 14). Het is echter niet aannemelijk dat twee gemaskerde daders van een aanslag verzoeker 's nachts op een veldweg zouden aanspreken om hem vervolgens te zeggen dat hij aan niemand mag zeggen dat hij ze heeft gezien, te meer de daders, zoals verzoeker zelf aangeeft, zich enkel door hun stem verklikten (stuk 6, gehoorverslag, p. 13).

Door te wijzen op het tijdsverloop tussen zijn beweerde problemen en zijn verklaringen kan verzoeker de vastgestelde tegenstrijdigheden geenszins weerleggen noch verklaren. Van een asielzoeker kan verwacht worden dat hij belangrijke gebeurtenissen coherent kan beschrijven, vermits kan verwacht worden dat deze gebeurtenissen, ongeacht het tijdsverloop, in het geheugen gegrift zouden staan zo zij zich in werkelijkheid voorgedaan zouden hebben.

Niettegenstaande verzoeker aangeeft minderjarig te zijn, blijkt uit medisch onderzoek dat verzoeker op datum van 13 juli 2011 een minimumleeftijd van 21,3 jaar had (stuk 17). Verzoeker toont niet aan dat hij dit leeftijdsonderzoek succesvol heeft betwist.

2.5. Artikel 3 EVRM stemt inhoudelijk overeen met artikel 48/4, § 2, b) van de vreemdelingenwet. Aldus wordt getoetst of in hoofde van verzoeker een reëel risico op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing voorhanden is (cf. HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>).

De Raad wijst er verder op dat de schending van artikel 3 EVRM niet dienstig kan aangevoerd worden in het kader van een beroep tegen een beslissing waarbij, zonder een verwijderingsmaatregel te nemen, uitsluitend over de erkenning van de hoedanigheid van vluchteling of over de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus uitspraak wordt gedaan (RvS 26 mei 2009, nr. 193.552).

Verzoeker maakt, gelet op de hierboven vastgestelde ongeloofwaardigheid van zijn asielrelaas, niet aannemelijk dat hij gegronde redenen heeft om te vrezen voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin of dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet.

2.6. Met toepassing van artikel 48/5, § 3 van de vreemdelingenwet is er geen behoefte aan bescherming indien er in een deel van het land van herkomst geen gegronde vrees bestaat voor vervolging of geen reëel risico op ernstige schade, en indien van de verzoeker redelijkerwijs kan worden verwacht dat hij in dat deel van het land blijft. Hierbij geldt als voorwaarde dat de verzoeker toegang moet hebben tot dat deel van het land en er zich moet kunnen vestigen (zie ook EHRM, *Salah Sheekh t. Nederland*, 11 januari 2007, § 141; EHRM, *Husseini t. Zweden*, 13 oktober 2011, § 97). In de zaak Husseini tegen

Zweden oordeelde het Hof dat een vestigingsalternatief beschikbaar is, niettegenstaande de verzoekende partij aanvoerde dat hij in Afghanistan niet beschikte over familie of een netwerk om hem te beschermen. Het Hof baseert zich hierbij op onder andere de UNHCR *Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection needs of Asylum-Seekers from Afghanistan* van 17 december 2010, waaruit blijkt dat een intern vlucht- of vestigingsalternatief over het algemeen wordt aanvaard indien bescherming wordt geboden door familie, de gemeenschap of de stam in de beoogde regio van vestiging. UNHCR aanvaardt daarentegen dat alleenstaande mannen alsook gezinnen in bepaalde omstandigheden in stedelijke of semi-stedelijke gebieden kunnen leven zonder ondersteuning van familie of hun gemeenschap.

De Raad stelt vast dat verzoeker Dari, Pashtou en een beetje Oezbeeks spreekt (stuk 6, gehoorverslag, p. 4) en volgens zijn verklaringen 7 jaar scholing in Afghanistan genoot (stuk 6, gehoorverslag, p. 3). Bovendien blijkt uit zijn verklaringen dat zijn vader welgesteld was en zijn gezin goed kon onderhouden. Hij bezat immers 30 jerib landbouwgrond en een voedingswinkel (stuk 6, gehoorverslag, p. 3-4). Daar geen geloof kan gehecht worden aan verzoekers beweerde problemen met de taliban kan er overigens evenmin geloof gehecht worden aan de moord op verzoekers vader door de taliban, noch aan zijn bewering als zou zijn hele familie het land ontvlucht zijn en hiervoor de helft van de landbouwgronden hebben verkocht (stuk 6, gehoorverslag, p. 6). Er zijn derhalve geen objectieve argumenten voorhanden waaruit zou blijken dat een interne hervestiging van verzoeker onredelijk zou zijn in de zin van artikel 48/5, § 3 van de vreemdelingenwet.

Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens oordeelde dat er in Kabul geen situatie van willekeurig geweld is die een reëel risico inhoudt op ernstige schade voor een terugkerende asielzoeker (EHRM, *J.H. t. Verenigd Koninkrijk*, 20 december 2011, § 55). Het Hof baseert zich voor deze rechtspraak op het richtsnoer van het UNHCR waaruit onder meer blijkt dat er in Afghanistan een intern beschermingsalternatief beschikbaar kan zijn in verstedelijkte en semiverstedelijkte gebieden die onder de effectieve controle van de regering staan (UNHCR, *Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of Asylum Seekers from Afghanistan*, 17 december 2010, 40). Uit de actuele en objectieve informatie van de commissaris-generaal, toegevoegd aan het administratief dossier (COI Focus “Afghanistan” “Veiligheidssituatie Kabul - Stad” van 5 september 2013) blijkt dat het totaal incidenten in 2012 redelijk hoog ligt, maar dat slechts 10% van het totaal kan worden toegeschreven aan AGE's. ANSO bestempelde het aantal aan AGE's toegeschreven incidenten als “zeer laag”. Ondanks een toename in het eerst kwartaal van 2013 lag het aantal aanslagen nog steeds significant lager dan het aantal aanslagen in het eerste kwartaal van 2011. Tussen januari en augustus 2013 waren er gemiddeld minder dan twee aanslagen per maand in de stad Kabul. Sinds 12 juli 2013 gebeurde er geen noemenswaardige aanslag meer in de stad Kabul. Al deze aanslagen passen in het patroon dat zich de laatste jaren heeft gevestigd in Kabul: complexe aanslagen tegen *high profile* doelwitten. De overgrote meerderheid van de incidenten die werden geteld door ANSO in 2012 waren operaties toegeschreven aan de ANSF en IMF. Hoewel dit inherent een groot potentieel op gewelddadige incidenten inhoudt, wijst dit vooral op de toegenomen capaciteit van de ANSF om dergelijk geweld te voorkomen. Een andere oorzaak van geweld in Kabul is criminaliteit. Het aantal kidnappings van rijke Afghanen bereikte een ‘alarmerend niveau’. Toch wordt het niveau van de criminaliteit eerder als laag bestempeld voor een stad van de omvang van Kabul. Uit de analyse blijkt dat het geweld in de hoofdstad voornamelijk gericht is tegen overheidspersoneel, meer bepaald veiligheidspersoneel, door aanlagen op regeringsgebouwen, in hoofdzaak gebouwen van de ANSF. Willekeurige aanslagen met veel burgerdoden maar zonder aanwijsbaar doelwit komen in Kabul niet voor. Burgers vormen met andere woorden geen doelwit voor de opstandelingen in Kabul.

De Raad stelt vast dat het geweld in Kabul niet aanhoudend is en dat de impact ervan op het leven van de gewone Afgaanse burger eerder beperkt is. Uit voormelde actuele en objectieve informatie van de commissaris-generaal, toegevoegd aan het administratief dossier, blijkt aldus dat er in de hoofdstad Kabul geen situatie is van willekeurig geweld in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

Gelet op wat voorafgaat stelt de Raad vast dat verzoeker in Kabul over een veilig intern vestigingsalternatief beschikt in de zin van artikel 48/5, § 3 van de vreemdelingenwet.

2.7. In het kader van de devolutieve kracht van het beroep volstaan bovenstaande vaststellingen om te besluiten dat verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of een risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet aantoonde.

2.8. Verzoeker vraagt *in fine* van zijn verzoekschrift het dossier “terug te wijzen naar het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen”. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoeker geeft verder niet aan welke substantiële onregelmatigheden aan de bestreden beslissing zouden kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 3

De kosten van het beroep, begroot op 175 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achtentwintig maart tweeduizend veertien door:

mevr. C. DIGNEF,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

C. DIGNEF